

Internetconsultatie beperken van de compensatieregeling transitievergoeding bij ontslag wegens langdurige arbeidsongeschiktheid tot kleine werkgevers

Inbreng van DZB Leiden op de internetconsultatie, 18 maart 2025

Met deze wetswijziging is het kabinet voornemens om als bezuinigingsmaatregel de compensatie voor de transitievergoeding na langdurige arbeidsongeschiktheid (LAO) af te schaffen voor bedrijven met 25 werknemers of meer. **In het kort** Deze wetswijziging veroorzaakt een groot financieel probleem bij de werkontwikkelbedrijven. DZB Leiden vraagt om een oplossing hiervoor, omdat;

- De transitievergoeding bij werkontwikkelbedrijven relatief veel voorkomt door de aard van de doelgroep;
- De werkontwikkelbedrijven het financiële tekort dat ontstaat niet zelf kunnen compenseren;
- De maatschappelijke taak van de werkontwikkelbedrijven om zoveel mogelijk mensen te begeleiden naar werk onder druk komt te staan.

Toelichting (zie ook reactie Cedris)

Deze maatregel heeft een enorme impact op de werkontwikkelbedrijven die hier fors door worden geraakt. Zij vervullen de taak die gemeenten hebben om mensen een beschutte werkplek te bieden of om mensen richting de arbeidsmarkt te begeleiden.

Brancheorganisatie Cedris voorziet grote problemen voor deze maatschappelijke functie.

Werkontwikkelbedrijven zijn bedoeld om mensen aan de slag te helpen die een ondersteuningsbehoefte hebben en bij wie dus vaak sprake is van ziekte of multiproblematiek. Relatief vaak hebben werkontwikkelbedrijven daarom te maken met de transitievergoeding LAO vanwege de aard van de doelgroep die bij de werkontwikkelbedrijven aan de slag is. Met het wegvallen van de compensatie lopen de extra kosten en daarmee het tekort verder op met een bedrag van ongeveer 20,5 miljoen per jaar. Deze kosten hebben een enorme impact op de taak om mensen aan de slag te helpen. De aanname dat grote en middelgrote bedrijven de kosten van de transitievergoeding kunnen wegschrijven door de productiviteit van andere werknemers of door een kleinere winstmarge, gaat niet op voor de werkontwikkelbedrijven. Zij hebben juist als maatschappelijke taak om zoveel mogelijk mensen aan passend werk te helpen. Door de financiële consequenties van het wegvallen van de compensatie blijft er minder geld over om mensen naar werk te begeleiden en te ondersteunen. Hierdoor wordt het voor werkontwikkelbedrijven moeilijker om hun maatschappelijke taak te vervullen.

De ingecalculerde opbrengst van deze maatregel komt als rekening vervolgens weer terug bij de gemeentelijke overheid: de gemeenten staan aan de lat om zoveel mogelijk mensen aan de slag te helpen. De kosten daarvan nemen door de voorgestelde wetswijziging toe. De opbrengst voor het Rijk levert een tekort op bij de gemeentelijke overheid. Er is dus sprake van een vestzak-broekzak-effect. Kortom, het werkontwikkelbedrijf heeft nadrukkelijk een andere positie dan andere bedrijven en de maatschappelijke gevolgen van deze bezuiniging heeft als consequentie dat er minder mensen naar werk worden geholpen. Dit lijkt ons onwenselijk en contraproductief. **Oplossing** Daarom pleit Cedris ervoor dat deze generieke bezuiniging niet op de werkontwikkelbedrijven wordt verhaald. We vragen nadrukkelijk om dit ongewenste effect teniet te doen. In de verdere vormgeving van de wet zou daarom ook expliciet aandacht moeten zijn voor het effect van deze maatregel voor de werkontwikkelbedrijven en voor onderzoek om de mogelijkheden van de compensatie voor de werkontwikkelbedrijven te behouden. Dit kan bijvoorbeeld door de uitzonderingsgrond voor kleine bedrijven uit te breiden naar de werkontwikkelbedrijven. Cedris is bereid om verder mee te denken over de beste oplossing voor dit gecreëerde probleem eventueel in samenspraak met de VNG en gemeenten.